

AZ EDZŐ
COACH
Ford & Millie

DEVNEY PERRY

AZ EDZŐ
COACH
Ford & Millie

DEVNEY PERRY

KOSSUTH
KIADÓ

A fordítás alapja:
Devney Perry: *Coach*
First published in 2022 by Devney Perry LLC

Fordította
Perlényi-Chapman Eszter

Szerkesztette
Kónya Orsolya

Borítóterv
Sarah Hansen © Okay Creations

ISBN 978-963-636-810-4

Minden jog fenntartva

Copyright © Devney Perry LLC 2022
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Perlényi-Chapman Eszter 2026

PROLÓGUS

FORD

Millie olyan erősen csapta be a tankönyvét, hogy beleremegett az étkezőasztal.

– Utálok a filozófiát!

– Ez a legrosszabb. – A kurzus, egyértelműen. De Millie-vel együtt járni arra a kurzusra? Az már nem is olyan rossz.

Felnyögött, és nagy levegővel kifújta az arcából az oda hullott selymes, barna hajtincset, amely aztán azonnal vissza is szállt ugyanoda.

Felemeltem a kezem, hogy a füle mögé simítsam, de megállítottam a mozdulatot. Millie volt... a legjobb. A legjobb a legjobbak között. Megérdemelte az elismerést az életében levő emberektől, mert ő is ezt adta nekik.

Ő volt a legjobb barátom. De a fenébe is, meg akartam csókolni. Azt akartam mondani, hogy a pokolba a barátságunkkal, és meg akartam nézni, hogy mire vihetnénk ezt a köztünk levő szikrát.

Csakhoggy épp most lett vége egy komoly kapcsolatomnak, és azt akartam, hogy tudja, ha – és amikor – összejövünk, az nem csak egy vigaszkapcsolat lesz.

Megcsókolom. Egy nap, hamarosan.

Csak még nem most.

Így hát visszafogtam a kezem, és átfutottam az előző napi filozófia előadáson készített jegyzeteimet. Több mint a fele Millie-nek szólt, és semmi köze nem volt a kurzushoz.

Akarsz pizzázni utána?

Bekarikázta az *igen* szót, amit alá írtam.

Szerinted Smythe professzornak több darabja is van ugyan-ebből a mellényből?

Újabb igen.

Ha még egyszer kimondja az abszolutizmus szót, ordítani fogok.

Ezt egy néma nevetéssel jutalmazta.

Ezenfelül a jegyzeteim katasztrofális káoszba fulladtak.

– Ennek semmi értelme.

– Azt hiszem, ha csak egy négyest kapok, ez a kurzus nem fogja teljesen tönkretenni az átlagomat és az egyetemi karrieremet.

– Én csak át akarok menni. – Beletúrta a hajamba, és hátradőltem a széken. Aztán Millie felé nyúltam, és megérintettem a gombot a nyakánál. – Van egy folt a blúzodon.

– Mi? – Felkiáltott, és lenézett, épp időben, hogy felpököljem az orrát.

Nevettem, amikor rácsapott a kezemre, és miközben csúnyán nézett rám, igyekezett nem elnevetni magát.

– Nem hiszem el, hogy bedőltél ennek.

– Fogd be! – Meglökte a karomat, és elpirult.

Millie akkor volt a legszebb, amikor elpirult. *És istenem, milyen jó vele flörtölni...!* Amikor megpróbáltam így játszani Siennával, dührohamot kapott, mert nem tudta elviselni a kibaszott heccelést.

– Oké, fejezzük ezt be! – Kihúztam magam ültőmben, és közelebb húztam a székemet Millie-hez, hogy belelássak a jegyzeteibe, remélve, hogy jobbak, mint az enyéme. A parfümjé citrusos, édes illata betöltötte az orromat. Annyira millie-s volt... Mélyen beszippantottam, és visszatartottam a levegőt, majd oldalról Millie-re sandítottam.

A tekintetünk találkozott. Az a gyönyörű, mogyoróbar-na szeme az enyémet kereste.

– Én, ööö...

Ez túl közel van. Túl közel álltunk egymáshoz. A legjobb barátok nem ülnek úgy, mintha másodpercekre lennének attól, hogy egymás ölébe másszanak. Nem keresnek alkalmat, hogy megérintsék egymást. Nem bámulják egymást úgy, mintha meghalnának egy csók nélkül.

Mit is kellene most éppen tanulnunk?

De mielőtt hátrahúzódhattam volna, visszavonulhattam volna az én térfelemre az étkezőasztalnál, ő előrelendült.

Millie ajka olyan gyorsan landolt az enyémen, hogy egy másodpercbe telt, mire rájöttem: megcsókolt. *Megcsókolt!* Az agyamnak egy pillanatba telt, mire feldolgozta, hogy az ajka még puhább, mint azt képzeltem.

Nem lett volna szabad megcsókolnom. Még nem.

Miért is?

Leszarom!

Megnyaltam a szája szélét, mire ő felnyögött. Aztán megnyitotta számomra, és azzal az édes ízzel elvesztem. A tűz, amelyet túl sokáig próbáltam kordában tartani, most végig-

futott az ereimben. Így hát belemerültem, csókoltam, amíg el nem állt Millie lélegzete. Amíg rá nem jöttem, hogy ha nem állok le, végül a hálószobámba viszem.

Még nem.

Ezúttal helyesen fogok cselekedni. Helyesen fogok cselekedni Millie-vel. Így hát elhúzódtam, a szívem hevesen dobogott, és elgyönyörködtem az arcának csodás színében.

– Jaj, bocs! Nem pont ezt kellene ma este csinálnunk. – Az alsó ajkát rágta. – Bocs.

– Ne kérj bocsánatot! – Imádtam, hogy ő kezdeményezte az első csókunkat.

Millie nem volt olyan merész, mint más lányok. Ez is része annak, amiért kedveltem. Kicsit félénk volt, ami olyan átkozottul imádni való. De basszus, annyira szexi, ahogy átvette az irányítást.

– Azt hiszem, feladom a tanulást – mondta.

– Biztos vagy benne? – Ezúttal tényleg a füle mögé tűrtem azt a hajtincset, és ettől az arcán lévő pír még élénkebb lett.

– Igen. Jobb, ha megyek. – Felállt, és elkezdte összeszedni a holmiját, majd a hátizsákjába tömte. Az ujjai egy tollal bíbelődtek. A tekintetét az asztalon levő könyvekre, jegyzetfüzetekre és munkalapokra szegezte.

Nem kellett szégyenlősködni, legalábbis velem szemben nem. De nem akartam erőltetni a dolgot. Még nem.

Ezért inkább segítettem összepakolni a holmiját, majd elvettem a hátizsákját, mielőtt a vállára vette volna, és én vittem a bejárati ajtóig. Kinyitottam neki az ajtót, majd átadtam a táskáját.

– Szia, Mills!

– Szia, Ford! – Mosolygott, majd kilépett, és az ujjaival integetett kicsit, mielőtt a kocsijához sétált.

A küszöbön maradtam, és felemeltem a kezem, amikor hátramenetben kigurult a felhajtóról, majd becsuktam az ajtót, miután a hátsó lámpái eltűntek. Nevetés tört ki belőlem, és betöltötte az előszobát.

– A fenébe!

Az a csók... jó volt. Nagyon jó. De tőlem egy még jobbat kaphatna.

Elővettem a zsebemből a telefonomat, és az agyam azon járt, mit írjak Millie-nek. Még nem voltam kész arra, hogy jó éjszakát kívánjak neki. De mielőtt eldöntöttem volna, mi legyen az üzenet, valaki kopogott az ajtón.

Feltéptem. Talán Millie visszajött, és...

De nem Millie állt a tornácon.

ELSŐ FEJEZET

FORD

– Üdv a fedélzeten, edző!

Letettem a tollamat az imént aláírt szerződésre.

– Örülök, hogy itt lehetek.

Kurt Howard, a sportigazgató és egyben az új főnököm, felém nyújtotta a kezét az íróasztala felett.

Miközben kezet fogtunk, pokolian reméltem, hogy ezzel nem követtem el hibát.

Egy év. Beleegyeztem, hogy egy évig a Treasure State Wildcats futballcsapatának vezetőedzője leszek. Ha a szezon után rájövök, hogy Mission nem a megfelelő hely Joey-nak és nekem, akkor összepakolunk, és új helyet keresünk. Bárhová szívesen megyek, ha az nem Seattle.

– Hogy ment a költözködés? – kérdezte Kurt, miközben felállt, és kikísért az irodájából.

– Nem volt vészes – hazudtam. – A költöztető cég megkönnyítette a dolgot.

Összepakoltak mindent a seattle-i házunkból, és felrakták egy teherautóra. Amíg Joey és én a Montanába tartó repülőgépen ültünk, ők az autópályán szállították a holminkat és az új Chevy Silverado pick-upomat.

Eljutni Montanába viszonylag egyszerű. A nehéz rész az lesz, hogy berendezkedjünk most, hogy itt vagyunk.

A költöztető csapat egy nappal utánunk érkezett, hogy kipakolják a teherautót. Behordtak mindent, de nem csomagoltak ki. Az a feladat rám maradt, ami azt jelentette, hogy a ház tele volt dobozokkal és véletlenszerűen elhelyezett bútorokkal.

Reggel egy órát töltöttem azzal, hogy kávésbögréket kerestem. Egyetlen fehér bögrét találni azt jelentette, hogy át kellett kutatnom öt doboznyi konyhai cuccot, amit évek óta nem használtam.

Csábított a gondolat, hogy csak a legszükségesebbeket pakoljam ki. Egy részem azon tűnődött, nem lenne-e okosabb, ha csak a legszükségesebbeket használnám, legalábbis addig, amíg el nem indul a szezon. Néhány edzés és egy-két meccs után jobban meg tudnám ítélni, hogy ez hosszú távú meló lesz-e.

Ha nem, akkor... kevesebb cuccot kell újra becsomagolnom, ha bent hagyom a dobozokban.

– Hogy van a lányod? – kérdezte Kurt. – Izgatott, hogy Montanába jöttetek?

– Nagyon is – hazudtam megint, és követtem őt a klubház adminisztrációs részlegének folyosóján.

Joey nem akart Montanában lenni. A repülőúton nem volt hajlandó hozzám szólni. A légiutas-kísérőknek elképesztően kedvesen válaszolt, de a rám vetett néhány

szúrós pillantását leszámítva akár egy idegen is lehettem volna a 2B ülésen.

Kilencéves korára az anyja már megtanította neki, hogyan kell ridegen viselkedni.

Joey szobája volt az egyetlen, amit teljesen kipakoltam – ettől még nem kaptam tőle piros pontot. Annak ellenére, hogy a holmija ott tornyosult, még nem volt egy otthon. Még nem. *Csak időre van szükségünk.* Időre kettesben. Időre az új házban. Időre Missionben.

Talán pár hét múlva rátalálunk az új, normális rutinunkra. És talán egy nap Joey rájön, miért vállaltam el ezt a munkát.

Esélyt kaptam egy új kezdetre. Esélyt egy új kalandra. Esélyt arra, hogy távolabb kerüljünk az anyjától. De Joey még csak gyerek volt, és én hoztam egy döntést, ami elszakította őt a barátaitól, az iskolájától és az egyetlen otthonától, amit valaha ismert.

Az órámra pillantottam, miközben követtem Kurtöt. Most, hogy aláírtam a szerződést, remélhetőleg hamarosan véget ér ez a találkozó. Joey-nak és nekem is jót tenne, ha péntek délután kiszabadulhatnánk, fagyizni mehetnénk, kereshetnénk egy parkot, és kiengedhetnénk a gőzt. Labdázhatnánk, vagy valami ilyesmi. Ma már nem lehet sok megbeszélnivaló, igaz?

Amikor Kurttel elhaladtunk egy sor irodai fülke mellett, az alacsony válaszpanelek mögül fejek bukkantak fel. Oda biccentettem és mosolyogtam a néhány integető embernek. Új arcok az újonnan átalakított térben.

Sok időt töltöttem ebben az épületben diáksportolóként, amikor még én is a Wildcats tagja voltam. Akkoriban az edzők irodái voltak itt, az adminisztráció pedig egy másik épületben működött.

De azóta a hely jelentős átalakításon esett át. Nyitott terű helyiség lett, középen fülkékkel. A külső falak mentén irodák voltak, mint például Kurté, ahonnan rálátás nyílt a pálya mögötti parkolóra, és azon túl a futballstadionra.

Az asztalokat laptopok, monitorok és wildcatses vizespallók borították. Néhány fülkében kitűzték a falra az iskola zászlóját. És mivel péntek volt, mindenki királykék és ezüstszínű ruhát viselt.

Hajrá, Nagy Kékség!

Hányszor skandalta ezt a csapat az öltözőben a meccs előtt? Most újra Wildcat lettem. Büszkeség töltött el, hogy visszatértem ide, ahol a futballkarrierem elkezdődött.

– Erre parancsolj! – Kurt megállt a lépcsőházba vezető ajtó előtt, és kinyitotta.

A kezem végigsimított a kék vaskorláton, miközben a földszint felé tartottunk. Újra az órára néztem. Talán lesz időm beugrani a diákszövetség könyvesboltjába, hogy vegyek néhány ruhadarabot. Szürke nadrág és sötétkék legombolt gallérú ing volt az egyetlen választásom, amikor Seattle-ben becsomagoltam az utazótáskámat. Sok kék ruha sorakozott a szekrényben, de mindegyiken a Seahawks logója virított.

Talán egy új Wildcats-pulóver és -póló Joey számára mosolyt csalna a lányom arcára.

– Az irodád a földszinten van, az edzők részlegében – mondta Kurt, amikor egy lépcsőfordulóhoz értünk, majd lekocogtunk még egy lépcsősoron, és kiléptünk a földszintre vezető ajtón. – Körülbelül öt éve átépítettük ezt a helyet. Új férfi és női öltözőket alakítottunk ki, áthelyeztük az edzőtermet, és hozzáadtunk egy korszerű fitnesstermet. Létre-

hoztunk egy helyet külön az edzőknek is, így nem vagytok olyan messze a játékosoktól.

– Nagyszerűen néz ki! – Tiszta. Nyitott. A korábban sötét, alagútszerű folyosókat kibővítették. Fényes, fehér lámpák világították meg a betonpadlót és a világosszürke falakat.

– Normális esetben az interjú során teljes körű túrát tartottunk volna neked, de...

De mindkét fél az utolsó pillanatban hozta meg a döntését.

A Kurttel folytatott interjúim telefonon és videókonferencián keresztül zajlottak. Először mindössze húsz nappal ezelőtt hívott.

A múlt télen az előző vezetőedzőt elbocsátották, miután egy botrány az ország összes jelentős sportmédiájának a címlapjára került. És még a nem jelentősekére is.

Kurt és a sporttanszék hónapokig próbálta helyreállítani a hírnevüket, és új vezetőedzőt toborozni. Találtak egy jó embert – én is találkoztam vele egyszer, évekkal ezelőtt egy jótékonysági rendezvényen. Tapasztalt volt. Profi. Nagyon keresett. Úgy tűnt, a Treasure State University (TSU) szóbeli megállapodást kötött vele. Azt hitték, elfogadta, és csak a jogi csapat által készített szerződés tervezetére vártak. De valami félreértés történt, és három nappal a szóbeli megállapodás után az új edző megjelent a klubházban, és bejelentette, hogy elfogadta a Kansas State ajánlatát.

A szezon gyorsan közeledett, Kurtnek villámgyorsan kellett új edzőt keresnie. Kevesen voltak azonban hajlandóak idejönni, tudva, hogy hatalmas takarítás vár rájuk. Miután az elutasítások egymást követték, Kurt tanácsot kért az edzői stábtól. A haverom, Toren – a védők segédedzője – az én nevemet dobta be.

Toren tudta, hogy nem zavar a rendrakás, főleg, hogy ez semmi ahhoz képest, amilyen káosz uralkodott a magánéletemben. Azt is tudta, hogy el akarok jönni Seattle-ből.

Most, alig egy hónappal később, már itt is voltam.

A felvételi folyamat mindkét fél számára viharosan telt. Kurt kétségbeesése hangosan és egyértelműen hallatszott. Talán kihasználhattam volna ezt, de sokkal inkább el akartam költözni Seattle-ből, mint hogy a tökéletes szerződés megkötésével foglalkozzam.

Egy év.

Adunk ennek egy évet.

Az éves fizetésem csak töredéke volt annak, amit a Seahawksnál kaptam, de elég pénzt spóroltam össze egy egész életre. A munkában nem a bónuszokat vagy az automatikus hosszabbítási záradékokat tartottam fontosak, hanem a helyszínt.

Mission egy völgyben feküdt a Mission-hegység mellett, Montana nyugati részén. Az elmúlt évtizedben egy tisztességes méretű repülőtérré és rengeteg üzlettel rendelkező várossá nőtte ki magát. Az egyetem továbbra is a gazdaság sarokköve volt, de gyanítottam, hogy ez hamarosan megváltozik, ahogy egyre több vállalkozás virágzik a környéken. A növekedés ellenére Mission még mindig őrizte kisvárosi jellegét.

Joey-nak itt nyugalmas élete lenne. Ha elmegyünk valahová vacsorázni, nem kellene tartanunk az autogramokat és fotókat követelő rajongók rohamától. Sienna pedig egyelőre kétállamnyi távolságra élt tőlünk.

Számomra ez pont felért egy bónusszal.

– Te vagy az utolsó ezen a folyosón, a legnagyobb irodával és remek kilátással. – Kurt elvezetett egy sor iroda előtt.

Mindegyik ajtaja nyitva volt, és ahogy elhaladtunk, az emberek felpillantottak a képernyőkről, hogy megnézzenek.

A levegőben fertőtlenítő-, beton- és gumiszag terjengett. A háttérben súlyzók emelésének és leejtésének tompa zaja hallatszott.

Ismertem ezeket a szagokat. Ismertem ezeket a hangokat. A Wildcatst jelentették.

Ez a valóság. Ez tényleg megtörténik. Én lettem a Treasure State Wildcats futballcsapatának vezetőedzője. Az alma materemben.

Nem volt időm feldolgozni ezt a valóságot. Nem volt időm élvezni az állás elfogadásának örömét. Mostanáig.

Én lettem a Treasure State Wildcats futballcsapatának vezetőedzője! *Basszus, ez az!*

Ökölbe szorítottam a kezemet, és örömben a föld felé ütöttem egyet.

– Nahát, kit látnak szemeim? – Toren sétált mosolyogva felénk a folyosón. – Kurt, meg vagyok lepve. Nem gondoltam, hogy tényleg meggyőződ Fordot, hogy elhagyja a nagyvárost.

Mosolyogva a kezemet nyújtottam a legrégebbi barátomnak.

– Nem volt nehéz. Megígérte, hogy a főnököd lehetek, és nem tudtam ellenállni a lehetőségnek, hogy kínozzalak.

– Mint a régi szép időkben... – Megölelt, és hátba veregetett. A 193 centinkkel ugyanolyan magasak és ugyanolyan testalkatúak voltunk. – Tudom, hogy még csak most rendezkedsz be, de hamarosan találkozunk egy sörre, vagy valamire. Ránk férne egy kis dumálás.

Bólintottam.

– Benne vagyok.

– Jó, hogy visszatértél Montana földjére, haver. – Megve-regette a vállamat, majd eltűnt az egymás mellett sorakozó irodák közül az egyikben, az egyetlen sötét iroda mellett.

Ami az enyém.

– Itt is vagyunk. – Kurt intett, hogy menjek be az iroda nyitott ajtaján, és felkapcsolta a villanyt mögöttem. – Reméltem, hogy lesz időm bemutatni téged a többi edzőnek és körbevezetni a létesítményben, de tíz perc múlva találko-zónk van Cruz rektor asszonnyal.

– Semmi gond.

– Hétfőn megcsináljuk a teljes túrát és a bemutatkozá-sokat. Átnézzük a HR-es ellenőrzőlistát is. Biztosan észre-vetted, de a weboldalunk átalakítás alatt áll, mert arculatot váltunk.

– Igen, láttam. – Néhány nagyobb jelentőségű oldal ki-vételével nem sokat lehetett megtudni a tanszékről.

– Amint újra elérhető lesz a munkatársak listája, elinté-zük a portréfotókat. A marketingesek felveszik veled a kap-csolatot, hogy megírják az életrajzodat.

– Bármit, amire szükséged van. – Gyorsan körbenéztem az irodámban. Az íróasztal az ablakok előtt állt. Az abla-kokon túl a nap úgy csillogott, mint egy ékszer a felhőtlen, azúrkék égen.

Istenem, mennyire hiányzott Montana! Nem véletlenül hívták a Végtelen Égbolt Országának. Már el is felejtettem, milyen gyönyörű Mission, ahol bármerre fordulsz, minden-hol hegycsúcsok fogadnak.

– Hagyok neked egy percet egyedül – mondta Kurt. – A mosdók a folyosó végén jobbra vannak, a lépcsőház ajtaja után. A Missouri tárgyalóban találkozunk. Menj tovább a mosdók után az utolsó ajtóig. Nem lehet eltéveszteni.

– Sietek utánad.

Kurt kezét nyújtotta, hogy még egyszer kezet rázzunk, barna szeme ellágyult, tekintetével mosolygott.

– Nagyon örülök, hogy itt vagy, Ford.

– Én is. – És ez volt a rohadt nagy igazság.

Kurt hagyta, hogy némi lélegzethez jussak, én pedig oda-mentem az asztalhoz, és leültem a székre. Nem volt teljesen kényelmes. Kicsit kicsi a nagy termetemhez, de nem terveztem, hogy sokat fogok itt üldögelni.

Az irodám a sportpálya mellett volt.

Kivettem a telefonomat a zsebemből, és megnéztem, hogy nem érkezett-e üzenet Joey bébiszitterétől. Utoljára ebéd után írt, minden rendben zajlott. Küldött egy képet róluk, ahogy piknikeznek a kertben, mogyoróvajás és szőlőszelés szendvics-et esznek. Joey még mosolygott is.

Hála az égnek, hogy léteznek főiskolás lányok. Legalább a bébiszitter boldoggá tudta tenni Joey-t.

Kurt küldte el nekem a csaj elérhetőségét, onnan ismerte, hogy az egyetemi sícsapatban sportolt. Egy helyi bébiszitter-ügynökség éppen a teljes munkaidős jelöltek szűkítésén dolgozott, de amíg nem vettem fel senkit, addig az volt a tervem, hogy lehetőséget adok azoknak a diákoknak, akik nyáron szeretnének egy kis pluszpénzt keresni.

Elraktam a telefonomat, felálltam, és betoltam az asztalomhoz a széket. Aztán, hogy ne késsek el az egyetem rektorával való első találkozómról, elindultam a folyosón, odaintegtem Torennak, miközben elhaladtam az irodája előtt a tárgyaló felé.

Kurt az asztalfőnél ült, és az ujjával dobolt a fa asztallapon, miközben kibámult az ablakon. A beáramló napfényben rövid, őszes haja szinte hófehérnek tűnt.

– Hát idetaláltál. – Kihúzta magát ültében, amikor be-
léptem.

– Persze.

Mosolygott, és tovább dobolt, miközben leültem. Tekin-
tete újra meg újra az ajtó felé röppent.

A vállá megfeszült, az ujjai folyamatosan doboltak – a nyil-
vánvaló idegességétől még az én hátamon is felállt a szőr.

Jaj...

– Ez csak egy bemutatkozó találkozó, ugye?

– Igen. – A hangja túlságosan, erőltetetten élénk volt.

Miért ideges? Mindig ilyen az egyetem rektora közelében?
Talán nekem is aggódnom kellene, de manapság több kell
egy találkozáznál ahhoz, hogy izzadni kezdjek.

Éveken át olyan férfiak ellen játszottam, akik csak azt akar-
ták, hogy a földre döngöljék a testemet. Számptalan riporterrel
találkoztam, akik imádtak a kamerák előtt bohócot csinálni a
játékosokból. Túl sokszor hívtak már be a menedzser irodájá-
ba ahhoz, hogy most ideges legyek.

Ez csak egy állás. Egy állás, amelybe egy éven át mindent
beleadok. De akkor is, csak egy állás.

Nem a pénz vagy a presztízs miatt voltam itt. A legjobb
tudásom szerint fogom edzeni ezt a csapatot, és ez vagy elég
lesz, vagy nem. Ennyi.

A fenébe is, főleg azért vállaltam el ezt a munkát, hogy
minél hamarabb elköltözhessenek Seattle-ből. Ráadásul edző-
ként így kapcsolatban maradhatok a sporttal.

A lányomon kívül semmit sem szeretek jobban a futball-
nál. Amikor már nem volt opció, hogy tovább játsszak, az
edzősködés lett a következő logikus lépés.

Magas sarkú cipő kopogása hallatszott a folyosóról, majd
egy ötvenes nő sétált be a helyiségbe, sötétkék nadrágkosz-

tümben, ezüstkeretes szemüvegben és széles mosollyal az arcán.

Felálltam, várva, hogy bemutassanak.

– Üdvözljük, rektor asszony! – Kurt felugrott ültéből, és a széket kihúzva várta, hogy Cruz rektor leüljön a helyére. – Köszönjük, hogy talált egy kis időt számunkra a nap folyamán.

– Üdv, Kurt! Kicsit korábban jöttem. Remélem, nem gond. – Rámosolygott, ügyet sem vetett a neki kínált székre, és egyenesen hozzám jött.

Filigrán termetű volt, magas sarkúban sem lehetett több, mint százötven centi. Sötét haját állig érő bobfrizurában, élesen egyenesre vágott frufruval viselte. Alacsony és karcsú, de ennek a nőnek a jelenléte azt sugallta, hogy ő a főnök, és kész. Csak egy idióta merete volna felbosszantani.

– Ellis edző! Isten hozta!

Megráztam a felém nyújtott kezét.

– Megtiszteltetés itt lenni, asszonyom.

– Ugyan! Hívjon Carlynak!

– Carly. – Bólintottam, és kihúztam a közvetlenül melletttem levő széket.

Kurt ajkáról lefagyott a mosoly, miközben a rektor asszony helyet foglalt. Gyorsan összeszedte azonban magát, ő is leült, és kinyitotta a száját, de Carly Cruz szólalt meg elsőként.

– Szerencsénk van, hogy ilyen rövid idő alatt találtunk valakit ilyen tapasztalattal – mondta.

Tapasztalat? Csak egy évig voltam edző, pontosabban segédedző a Seahawksnál. Bár kilenc évig játszottam az NFL-ben.

– Jó volt az időzítés mindkettőnk számára. És nagyszerű lesz újra a Wildcats színeit viselni. Igaz, miután végighajtottam a kampuszon, nem vagyok biztos benne, hogy ez ugyanaz az egyetem.

Épületek álltak a régi pázsitok helyén. A kollégiumot, ahol az első évem alatt laktam, teljesen átépítették, és ha a neve nem lett volna a bejárat felett, nem gondoltam volna, hogy ez ugyanaz a hely.

– Növekszünk – mondta Cruz. – Szükségünk van egy futballprogramra, hogy lépést tartsunk.

És hogy pénzt hozzon.

Mosolyogtam a hangjában rejlő finom figyelmeztetésre. Ez a nő aztán nem kertetelt.

– Megértettem – mondtam.

– Ezt az évet győzelemnek fogom tekinteni, ha nyerünk a Grizzlies ellen – mondta Kurt.

Felnevettem.

– Örülök, hogy ez nem változott – jegyeztem meg.

A Treasure State Wildcats és a University of Montana Grizzlies közötti rivalizálás már jóval azelőtt kezdődött, hogy én a világra jöttem volna. Nagyszerű volt az is, amikor nyertünk a Montana State Bobcats ellen, de a Grizzlies elleni diadal mindig a szezon végső próbája.

Előfordulhat, hogy vesztes mérleggel zárjuk az évet, és még csak reményünk sem lesz a rájátszásra, de amíg legyőzzük a Grizzliést, a szurkolók és az öregdiákok az évet nyertes évnek tartják.

– Igen, imádjuk legyőzni a Grizzliést. – Cruz rektor asszony bólintott. – De leginkább szeretnék elkerülni egy újabb botrányt.

Kurt megmerevedett mellettem, és amikor Cruz rektor asszony ránézett, ezúttal nem palástolta a figyelmeztetést a hangjában.

A korábbi edzőt kirúgták, de gyanítottam, hogy Kurt is figyelmeztetésben részesült, valószínűleg ez volt az oka az idegességének.

Újabb léptek hallatszottak a folyosóról, megszakítva a beszélgetésünket. Kit hívhatott még meg Kurt erre a találkozóra?

Egy nő jelent meg az ajtóban, lehajtott fejjel, arcát hosszú, selymes, csokoládébarna haj takarta, amely laza hullámokban omlott a vállára. Keményített fehér blúzt viselt, amit keki színű, vasalt nadrágba tűrt, és mindkettő tökéletesen illett karcsú alakjára.

Amint felnézett, kiszáradt a szám. Rózsás arcpír. Puha, rózsaszín ajak. Cuki orr és élénk, mogyoróbarna szempár.

Szempár, amit évekkkel ezelőtt megjegyeztem.

Millie.

A levegő kiszorult a tüdőmből.

Mi. A. Franc? Mit keres itt Millie?

– Elkéstem? – Belépett a helyiségbe, és leült velem szemben.

– Korábban kezdtünk – mondta Cruz rektor asszony. – Maguk már találkoztak?

Kinyitottam a számat, de nem jött ki belőle hang. Mert Millie – az én *Millie-m* – úgy nézett rám, mintha csak egy régi ismerős lennék. Egy ismerős arc, semmi több.

– Igazából már találkoztunk. – Széles mosolyra húzódott a szája, de ez nem az igazi mosolya volt. Nem ért el a gyönyörű szeméig. – Szia, Ford!

Megköszörültem a torkomat.

– Szia, Millie!

Évek óta nem mondtam ki a nevét. Számtalanszor megfordult a fejemben, de nem engedtem meg magamnak, hogy hangosan kiejtsem. Túl sok megbánást ébresztett volna fel. Túl sok „mi lett volna, ha”-t.

– Millie a sportigazgató-helyettesünk – mondta Kurt.

Várjunk csak! Ez azt jelenti, hogy ő lesz a főnököm?